

[Jens Foged.]

sen må da også have statsopgaver med hensyn til sikring af kysterne. Det er ikke rigtigt, som det er nævnt i fortrykket sp. 5616 af ministeren for offentlige arbejder, at „man i konkrete tilfælde kan overveje at trække staten med ind.“ Det er ikke tilstrækkeligt, at man kan overveje at trække staten ind. Ansvarer må lægges over på staten, den skal ikke trækkes ind; den skal være inde i billedet.

Jeg kan for øvrigt også sige, at ved et møde ovre i de vestlige egne den 17. januar 1967 erklærede den daværende minister for offentlige arbejder, hr. Horn, at ansvarer for et gennembrud ville være statens. Jeg tror, at det er rigtigt sagt, og vi følte faktisk en vis betryggelse ved den udtalelse fra den daværende minister. Vi finder bare, at det, der er sket siden da, ikke har fulgt udtalelsen helt op. Når både minister, amtsråd og kommuner har erklæret sig på denne måde, så kan det ikke være rimeligt, at den nuværende minister henviser til privat foretagelse, som for øvrigt — hvis den forekom — ville blive forhindret af den samme minister efter kystfredningsloven. Hvis en privatperson ved vestkysten ville forsøge at bearbejde kystområdet, ville han aldeles omgående efter andre gældende love blive henvist til at holde fingrene for sig selv. Vedkommende har altså ingen jordisk mulighed for at sikre kysten for sig selv. Naturligvis ikke. Det kunne jo få konsekvenser for naboerne, det ved vi godt. Vi ved, at når der er visse strømninger og der bygges høfder, så opstår der indskæringer længere sydpå i al almindelighed på grund af strømforholdene. Vi finder kun, at skal der ske indskæringer, så må de henlægges til steder, hvor de ikke er faretruende for bagved liggende områder. Enkeltpersoner kan jo godt lade sagen flyde. Den lodsejer, der har kysten, kan udmærket sige: jeg er da ligeglad, jeg lader det passe sig selv, med risiko for, at netop ved hans ejendom går havet igennem og ind i fjordene. Så må det offentlige da sige til vedkommende borger: nej, må vi

have lov at arbejde på din jord for at sikre de bagvedliggende? Det gør nemlig det hele til en samfundsopgave og ikke til en privat opgave.

Fra amtsrådet ovre hos os foreligger der oplysninger om, at der på klitområderne derovre vil være plads til ca. 10.000 sommerhuse. Store rekreative områder er der endnu i dag, og de vil forsvinde, hvis der ikke gribes ind med sikring. Kun 75 m skiller nu husene i Hvide Sande fra havet, og siden november er der skyllet 20 m i havet. Kun én af tre klitrækker er tilbage.

Med hensyn til besejlingsforholdene ved den samme havn vil jeg gerne sige, at det forekommer, at fiskerkuttere er indesundet i dagevis. Det må da være vandbygningsvæsenets opgave at drage omsorg for, at det ikke skal være en permanent foreteelse, at man gang efter gang skal bede om, at der bliver lukket op. Her må jeg takke ministeren for, at han gav udtryk for, at man ville forsøge med større sandpumpningsbåde eller på andre måder; jeg beder om, at det må ske så snart og så hurtigt, at disse evindelige bønsskrifter til ministeren ikke skal fortsætte.

Forholdene i Vestjylland er altså sådan, at vi må bede om, at ministeren vil fremme sagerne, fremme projekterne, selv om de er kostbare, så langt, at de kommer til folkettinget. Jeg vil endda være så venlig at sige til ministeren, at ministeren behøver end ikke at gå ind for sagen, når blot han vil forelægge den. Så kan folkettinget jo debattere den, i stedet for at den standses i en tidligere fase, hvor vi intet kendskab har til problemets størrelse eller til, hvorfor sagen blev standset. Det kan da gerne være, den blev standset, fordi ministeren skal spare, men jeg beder om, at vi bliver gjort bekendt med, at der var nogle planer, at de var så kostbare, og at de så blev standset. Problemerne må forelægges for folkettinget som noget, vi erkender, som vi får at vide, og så er det folketingets ansvar. Jeg kunne endda fritage ministeren for ansvarer og give det til folkettinget, som kan sige ja eller nej til sådanne bevillinger. Når der ingen planer